

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 17C/197/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316207961
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hostovecká
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2021:2316207961.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Mariannou Hostoveckou, v právnej veci žalobcu: J. A., rod. O., nar. X. X. XXXX, trvale bytom K., M.. R.. A. X, zast.: JUDr. Martinom Kubovičom, LL.M., M.Sc., advokátom so sídlom 926 01 Sereď, M. R. Štefánika 3080/14, proti žalovaným: 1/ P. R., nar. XX. X. XXXX, 2/ M. R. C., rod. C., nar. XX. XX. XXXX, obaja trvale bytom XXX XX A., I. XXXX/X, o nahradenie prejavu vôle, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietla.

Súd priznáva žalovaným v 1./ a 2./ rade voči žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 5. 5. 2016, domáhal, asi súd nahradil prejav vôle žalovaných tak, že žalovaní uzavrujú so žalobcom Kúpnu zmluvu na predaj nehnuteľností (ďalej v texte len „nehnuteľností“) nachádzajúcich sa v katastrálnom území V. Č., obec A., okres W., vedených Okresným úradom Galanta, odborom katastrálnym, na LV číslo 714 ako:

- parcela registra „N.“ číslo XX/X o výmere 131m² - zastavané plochy a nádvoría
- parcela registra „N.“ číslo XX/X o výmere 133 m² - zastavané plochy a nádvoría,
za kúpnu cenu 2000,- eur, pričom žalovaní vlastnia v BSM podiel vo veľkosti 55/56 k celku. Právne zdôvodnil žalobca žalobu podľa § 229 CSP a § 140 OZ.

2. Žalobca skutkovo zdôvodnil žalobu tým, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností v podiele 1/56 k celku. Žalovaní 1/. a 2./ sú v súčasnosti vedení na LV č. XXX ako bezpodieloví spoluvlastníci spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 55/ 56 k celku, pričom titulom nadobudnutia je podľa LV č. XXX Kúpna zmluva G. XXX/XXXX, G. XXXXX/XXXX. Podľa tejto zmluvy predávajúcimi boli

- Q. C., rod. O., nar. XX. X. XXXX, bytom A. XXXX/XX, A.;
- L. P., rod. R., nar. XX. X. XXXX, bytom V. XXXX/XX, A.;
- M. W., rod. W., nar. XX. X. XXXX, bytom V. Š. XXX/XX, A..

Vzhľadom k tomu, že predávajúci neponúkli žalobcovi na predaj ich spoluvlastníckeho podielu a porušili tým predkupné právo, listom zo dňa 5. 4. 2016 žalobca vyzval žalovaných, aby mu za tých istých podmienok, ako boli uvedené v kúpnej zmluve, odpredali ich spoluvlastnícky podiel, čo žalovaní nenaplnili. Predávajúci sa u žalobcu neinformovali na jeho právneho predchodcu.

3. Žalovaní sa k žalobe vyjadrili tak, že považujú žalobu za nedôvodnú, nakoľko v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy žalobca nebol na LV zapísaný ako vlastníkom nehnuteľností. V tom čase podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností bola Q. O., nar. XX. X. XXXX, ktorá bola oprávnená z predkupného práva a aj napriek snahe žalovaných sa im túto osobu nepodarilo nájsť, ani inú, ktorá by mohla byť

jej právnym nástupcom a tak neexistovala osoba, voči ktorej by bolo možné reálne uplatniť zákonné predkupné právo. Ďalej dôvodili, že Odbor výstavby MsNV v Seredi dňa 15. 10. 1971 pod č. 5583/1971-Výst. v zmysle § 18 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku a podľa § 45 vyhl. č. 144/1955 Ú.v. vyvlastňovacím rozhodnutím pre účely zabezpečenia stavebných pozemkov, vhodných pre pridelenie do osobného užívania za účelom výstavby rodinných domov, podľa smerného územného plánu mesta Sereď, vyvlastnil v prospech žiadateľa C. P. (manžela L. P. ako predávajúcej), ako spoluvlastníka parcely č. XX/X a XX/X k. ú. V. Č.

- podiel 1/56 parcely č. XX/X d. dv. č. 909 o výmere 243 m² a

- podiel 1/56 parcely č. 36/2 d. dv. č. 909 o výmere 243 m²

k. ú. V. Č., vedený v SG Galanta LV č. XXX, EN č. XXX, XXX, vlastnícky patriaci Q. O., bytom na neznámom mieste. Náhradu za vyvlastnený podiel, ktorá činila 714,- Kčs, p. C. P. zaplatil do pokladne MsNV v Seredi. Pani L. P. žalovaným potvrdila, že p. Q. O. sa k spoluvlastníctvu uvedených nehnuteľností dlhé roky nehlásila a jej pobyt bol neznámy, preto spolu s manželom považovali vec za ukončenú vyvlastňovacím rozhodnutím a mali za to, že pán C. P. je zákonným spoluvlastníkom vyvlastneného podielu. O to viac ich neskôr prekvapilo, že žalobca nadobudol sporné nehnuteľnosti po poručiťelke Q. O. Osvedčením o dedičstve 30D/136/2015 zo dňa 12. 1. 2016. Notár JUDr. Michal Irsák, so sídlom v Seredi, ktorý vykonal Osvedčenie o dedičstve žalovaným potvrdil, že nemal vedomosť o vyvlastňovacom rozhodnutí. Na pojednávaní konanom dňa 19. 4. 2018 žalovaný 2/ uviedol, že bol v A. na matrike, kde žiadal vyhľadať v evidencii obyvateľov p. Q. O., žiadne informácie mu nevedeli poskytnúť. Následne podľa telefónneho zoznamu telefonoval viacerým ľuďom pod menom O., O., ktorí mu taktiež nevedeli poskytnúť žiadne informácie, a keďže sa v mnohých prípadoch jednalo o starších ľudí, pýtal som si tel. čísla na ich deti, ktoré nakontaktoval, avšak taktiež mu žiadne informácie nevedeli poskytnúť. Žalovaní žiadali žalobu zamietnuť.

4. Súd sa oboznámil s obsahom spisu a listinnými dôkazmi v ňom založených - aktuálny LV č. XXX ako aj LV zo dňa 19. 9. 2014, osvedčenie o dedičstve 30D/136/2015 Dnot 242/2015 po poručiťelke Q. O., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, list zo dňa 5. 4. 2016, Kúpna zmluva - notárska zápisnica G. XXX/XXXX G. XXXXX/XXXX, vyvlastňovacie rozhodnutie pod č. 5583/1971 zo dňa 15. 10. 1971, list p. P. pre žalobcu zo dňa 27. 3. 2017, písomné vyjadrenia strán sporu, potvrdenie Mesta Sereď z 27. 08. 2019, list C. P. adresovaný p. M. P. zo dňa 20. 8. 2007, vyjadrenie Okresného úradu Galanta zo 17. 6. 2019, rozhodnutie Mestského národného výboru v Seredi zo dňa 29. 10. 1975, listiny zo Štátneho archívu v Bratislave, pobočka Šaľa zo dňa 16. 10. 2014, potvrdenie o podaní priznania k dani z nehnuteľností z roku 2016, VZN Mesta Sereď č. 9/2019 zo dňa 14. 11. 2019, výzva žalovaných adresovaná žalobkyni z 20. 4. 2021, vylúchol žalovaných, navrhnutých svedkov a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

5. Žalobca podal žalobu tak, ako je vyššie popísané a odôvodnené.

6. Právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP). Súd nemôže vyzývať (s poukazom na dodržiavanie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti strán) stranu na preukázanie svojich tvrdení, a pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo strana v konaní preukáže a to ku dňu, kedy rozhoduje. Tu súd poukazuje aj na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihliadať. Súd poukazuje na Uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 13/2009 z 24. 2. 2010 (Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukázania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p. (teraz § 150 CSP), podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že

súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočností rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočností; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.) ako aj na Rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/217/2007 z 27. 7. 2009 (Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci.).

7. Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

8. Súd dáva do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

9. Na LV č. XXX ku dňu 19. 9. 2014 boli ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností zapísaní:

- Q. O. (v niektorých úradných dokumentoch uvádzaná ako O.), v podiele 1/56;
- Q. C. v podiele 28/112 (14/56);
- L. P. v podiele 27/56;
- M. W. v podiele 28/112 (14/56).

10. Dňa 19. 9. 2014 uzatvorili žalovaní ako kupujúci a podieloví spoluvlastníci - Q. C., L. P. a M. W. ako predávajúci Kúpnu zmluvu podľa § 588 OZ vo forme notárskej zápisnice spísanej dňa 19. 9. 2014 pod G. XXX/XXXX G. XXXXX/XXXX, predmetom ktorej bol predaj podielu nehnuteľností vo výške 55/56 za kúpnu cenu 2000,- eur, ktorú kupujúci aj uhradili predávajúcim pri podpise Notárskej zápisnice. Následne na to boli žalovaní zapísaní na LV č. XXX ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností v podiele 55/56 k celku na základe vkladu povoleného dňa 8. 10. 2014 v.z. 163/2014.

11. Z osvedčenia o dedičstve 30D/136/2015 Dnot 242/2015 po poručiťke Q. O., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, zo dňa 12. 1. 2016, právoplatným dňa 12. 1. 2016, mal súd za preukázané, že žalobca nadobudol po smrti poručiťky do vlastníctva nehnuteľnosti v podiele 1/56 k celku.

12. Z aktuálneho LV č. 714 mal súd za preukázané, že podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností sú evidovaní žalobca v podiele 1/56 a žalovaní v podiele 55/56 (tento podiel vlastní v BSM).

13. To, že zákonné predkupné právo (pri prevode spoluvlastníckych podielov ako to vyplýva z bodu 10. tohto odôvodnenia) nebolo realizované, niet pochýb. Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení sp. zn. 9Co/305/2018 zo dňa 25. 6. 2019 poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 386/2012 a potrebu zohľadniť závery v otázke porušenia predkupného práva. V uvedenom uznesení sa uvádza: „ ... Nenáležitá je aj argumentácia žalovaného 1/ v tom, že neporušil predkupné právo žalobcov, lebo nemal v čase uzavretia zmluvy vedomosť o ich vlastníctve k nehnuteľnosti, keď nesprávne vedomosť

o (ne)existencii ich spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, spájal len s neúplným údajom nachádzajúcim sa v príslušnom liste vlastníctva v Katastri nehnuteľností. Niet pochybností o tom, že žalovaný 1/ musel mať pred uzavretím kúpnych zmlúv vedomosť o výške podielov, ktoré spolu so žalovaným 2/ vlastnili (každý z nich vlastnil podiel v 1/5 -ine). To znamená, že musel vedieť, že spolu so žalovaným 2/ nevlastnia celú nehnuteľnosť a teda, že spoluvlastníkmi musia byť aj ďalšie osoby. Za tejto situácie, keďže právny úkon, ktorým spoluvlastník vykonáva prevod svojho podielu na inú osobu, má závažné právne následky (mení sa osoba spoluvlastníka), nepostačuje, aby žalovaný 1/ svoju (ne)vedomosť o ďalších spoluvlastníkoch zdôvodňoval len poukazom na údaj, uvedený v Katastri nehnuteľností, ktorý je navyše neúplný (liste vlastníctva ďalších spoluvlastníkov neeviduje). Mohol a mal okruh spoluvlastníkov zisťovať aj iným, jemu dostupným spôsobom ...“

14. Podľa názoru tunajšieho súdu uvedené rozhodnutie NS SR nie je pre tento prípad aplikovateľné, nakoľko žalovaní zisťovali informácie o Q. O. aj iným spôsobom, ako len z LV. O tomto svedčia ako výpovede svedkov (bod 17. tohto odôvodnenia), tak aj listiny, ktoré žalovaní doložili do spisu - č. I. 196 potvrdenie mesta Sereď z 27. 8. 2019 o tom, že žalovaní sa viackrát v roku 2014 informovali na Q. O., č. I. 242, 243 - vyhadzovanie informácií o Q. O. cez Štátny archív v Bratislave, pobočka Šaľa.

15. Podľa § 140 OZ, Ak sa spoluvlastnícky podiel prevádza, majú spoluvlastníci predkupné právo, ibaže ide o prevod blízkej osobe (§ 116, 117). Ak sa spoluvlastníci nedohodnú o výkone predkupného práva, majú právo vykúpiť podiel pomerne podľa veľkosti podielov.

Podľa § 229 CSP, Právoplatné rozsudky ukladajúce povinnosť prejavu vôle nahradzujú tento prejav.

16. So svojim spoluvlastníckym podielom môže každý spoluvlastník nakladať podobne ako vlastník so svojou vecou. Jeho zmluvná voľnosť je však obmedzená zakotvením predkupného práva do Občianskeho zákonníka (s účinnosťou od 1. januára 1992). Z neho vyplýva, že ak niektorý zo spoluvlastníkov chce svoj spoluvlastnícky podiel previesť na cudzie osoby alebo na jedného zo spoluvlastníkov, musí ho najskôr ponúknuť na kúpu všetkým ostatným spoluvlastníkom (nielen niektorému z nich). Výnimkou je len prípad, keď spoluvlastník prevádza svoj podiel blízkej osobe. Predkupné právo podielových spoluvlastníkov je založené priamo zákonom, preto hovoríme o zákonom predkupnom práve (na rozdiel od zmluvného predkupného práva, ktoré vzniká zo zmluvy podľa § 602 a nasl.). Má vždy priamo zo zákona vecnoprávny charakter ako právo, ktoré je spojené s vlastníctvom univerzálnych a singulárnych právnych nástupcov povinnej osoby. Podľa súčasnej právnej úpravy teda platí, že ak niektorý zo spoluvlastníkov prevádza svoj spoluvlastnícky podiel na inú než blízku osobu, ostatní spoluvlastníci majú naň predkupné právo. Zo zákonnej dikcie vyplýva, že za prevod treba považovať tak odplatný prevod (napr. na základe kúpnej či zámennej zmluvy), ako aj prevod bezodplatný (na základe darovania), ale aj vloženie spoluvlastníckeho podielu do obchodnej spoločnosti podľa § 59 OBZ. Práva a povinnosti z právneho vzťahu z predkupného práva vznikajú okamihom, keď jeden zo spoluvlastníkov (povinná osoba) chce svoj podiel scudzit' a previesť ho na inú než blízku osobu. Tento spoluvlastník je povinný ponúknuť svoj podiel na veci na kúpu ostatným spoluvlastníkom ako oprávneným osobám. V ponuke, ktorá pri prevode nehnuteľnosti musí byť písomná (§ 605 in fine), by prevodca mal oprávnenému navrhnúť uzavretie zmluvy (§ 43a, § 43b) za určitých podmienok, s uvedením ceny spoluvlastníckeho podielu a času, do ktorej má byť návrh prijatý (§ 43c). Oprávnený spoluvlastník z predkupného práva má pri porušení povinností zo strany zaviazaného spoluvlastníka na výber tieto možnosti:

- a) domáhať sa vyslovenia relatívnej neplatnosti zmluvy o prevode podielu zo spoluvlastníctva na tretiu osobu (§ 40a)
- b) domáhať sa voči nadobúdateľovi (tretej osobe), aby mu predaný spoluvlastnícky podiel ponúkla na kúpu za rovnakých podmienok, za ktorých ich kúpil od zaviazanej osoby. Ak tak nadobúdateľ podielu neurobí dobrovoľne, oprávnený spoluvlastník má právo domáhať sa na súde vydania rozhodnutia, ktorým sa pri kúpnej zmluve nahradí prejav vôle nadobúdateľa (§ 229 CSP)
- c) ponechať si predkupné právo, ktoré však začne pôsobiť až voči nadobúdateľovi podielu (§ 603 ods. 3 in fine).

17. Z výsluchu svedkov Q. C. a L. P. súd mal za preukázané, že žalovaní ich navštívili s požiadavkou, či im neodpredajú nehnuteľnosti a keďže oni nemali záujem ich vlastniť, o predaj mali záujem. Spoluvlastníci - Q. C., L. P. a M. W. súhlasili s predajom nehnuteľností. V tom čase ešte bola ako podielová

spoluvlastníčka na LV zapísaná aj p. Q. O., ktorá ale už v r. 2014 musela byť mŕtva. V rodine sa vypytovali na to, či niekto nepozná jej dedičov, k žiadnym informáciám sa však nedostali. Svedkyne vedeli, že aj žalovaní zisťovali informácie ohľadne menovanej na úradoch. Chceli postupovať zákonne tak, aby boli splnené všetky predpoklady na riadne odkúpenie nehnuteľností. Zároveň potvrdili, že nehnuteľnosti užíva dlhé roky p. Rajský, avšak BEZ PRÁVNEHO TITULU, preto mu ponúkli, či ich chce odkúpiť, hoci nemal predkupné právo. Nevyjadril sa, že by mal záujem, preto pozemok predali žalovaným. Predkupné právo vzhľadom na vyššie uvedené nerealizovali. Svedkyne potvrdili, že na nehnuteľnostiach sa nikdy neobjavil žiaden dedič po Q. O., žiaden dedič ani nebol zapísaný na LV, preto pri uzatváraní Kúpnej zmluvy vychádzali z toho, že žiadny ani neexistuje.

18. Svedkyňa L. P. uviedla, že jej manžel, C. P., už roky predtým zisťoval, kde sa Q. O. zdržiava, o čom súdu predložila dôkaz (č. l. 92 spisu) - list MsÚ v Seredi zo dňa 6. 9. 1995, z ktorého vyplýva, že menovaná sa nenachádza v evidencii mesta. Svedkyňa niekoľkokrát písomne oslovila žalobcu, po dedičskom konaní 30D, aby sa stretli u notára Irsáka, pretože chcela vyriešiť vlastníctvo podielu 1/56, pretože tento podiel vlastní svedkyňa a je zastavaný jej rodinným domom. Ako dôkaz predložila súdu ňou písaný list pre žalobcu zo dňa 27. 3. 2017 spolu aj s podacím lístkom (č. l. 94 spisu). Čo sa týka vyvlastňovacieho rozhodnutia, podiel na nehnuteľnostiach 1/56 bol vyvlastnený z dôvodu výstavby rodinného domu svedkyne a jej manžela so súpisným číslom 1623/33, toto rozhodnutie bolo právoplatné, a preto ho manželia P. užívali ako svoj vlastný, pričom nebohý C. P. tento podiel aj vyplatil tak, ako mu to bolo uložené vo vyvlastňovacom rozhodnutí (č. l. 52 spisu). Od právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia ich NIKTO NIKDY NEKONTAKTOVAL, ŽE IM PODIEL NEPATRÍ, NIKTO SI NENÁROKOVAL VLASTNÍCKE PRÁVO. Do r. 2016, keď sa žalobca stal dedičom po Q. O., manželia P. nevedeli o žiadnych dedičoch, nebolo komu ponúknuť predkupné právo pri predaji pozemkov, pretože k uzatvoreniu kúpnej zmluvy došlo v r. 2014. Keďže o žiadnych dedičoch nevedeli, nebolo u koho uplatniť zákonné predkupné právo.

19. Žalobkyňa na list p. P. nereagovala. P. P. užíval sporné pozemky, neplatil vlastníkom za užívanie, nemali s ním uzatvorenú zmluvu a dokonca ich prenajímal stavebnej firme, bol tam uložený materiál, ktorý sa následne predával (ako dôkaz slúži napr. aj č. l. 244 - písomné prehlásenie L.. P. o užívaní nehnuteľností pánom P., ako aj totožné vyhlásenie Q. C. z č. l. 245).

20. Svedok W. ako ďalší bývalý spoluvlastník sa k uvedenému skutkovému stavu nevedel vyjadriť.

21. Zodpovedá pravde, ako to žalovaní uviedli vo svojom vyjadrení (bod 3. tohto odôvodnenia), že dňa 15. 10. 1971 Odbor výstavby MsNV v Seredi pod č. 5583/1971-Výst. v zmysle § 18 zákona č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku a podľa § 45 vyhl. č. 144/1955 Ú.v. vyvlastňovacím rozhodnutím pre účely zabezpečenia stavebných pozemkov, vhodných pre pridelenie do osobného užívania za účelom výstavby rodinných domov, podľa smerného územného plánu mesta Sered', vyvlastnil v prospech žiadateľa C. P. (manžela L. P. ako predávajúcej), ako spoluvlastníka parcely č. XX/X a XX/X k. ú. V. Č. a to nasledovne:

- podiel 1/56 parcely š. XX/X dv. č. 909 o výmere 243 m² a

- podiel 1/56 parcely š. XX/X dv. č. 909 o výmere 243 m²

k. ú. V. Č., vedený v SG Galanta LV č. XXX, EN č. XXX, XXX, vlastnícky patriaci Q. O., bytom na neznámom mieste. Náhradu za vyvlastnený podiel, ktorá činila 714,- Kčs, p. C. P. zaplatil do pokladne MsNV v Seredi. V odôvodnení je uvedené, že šetrením sa nepodarilo zistiť pobyt Q. O.. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 11. 1971. Toto rozhodnutie dodnes nikto z dedičov po neb. Q. O. zákonným spôsobom nespochybnil, nenapadol (až žalobkyňa v priebehu tohto konania, ale len ako svoje vyjadrenie k tvrdeniam žalovaných).

22. Podľa § 129 ods. 1 OZ, Držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 134 ods. 1 a 3 OZ, (1) Oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o huteľnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

(3) Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

23. Vydržanie patrí k všeobecným originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je

vlastníkom. Predmetom vydržania môže byť hnuiteľná aj nehnuteľná vec (vrátane bytov a nebytových priestorov), ktorá je individuálne určená. K zákonným predpokladom vydržania patria:

a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu,

b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri nehnuteľnostiach desať rokov. Prekážkou nepretržitosti nie je právne nástupníctvo, pretože právny nástupca si do vydržacej doby môže započítať aj dobu, po ktorú vec oprávnené držal jeho právny predchodca. Plynutie vydržacej doby je pretrhnuté vtedy, ak držiteľ prestane byť dobromyseľný alebo prestane nakladať s vecou ako so svojou. Po uplynutí vydržacej doby sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci bez splnenia akýchkoľvek ďalších podmienok. Vydržaním sa nadobúda vlastnícke právo bez toho, aby sa o tom muselo rozhodnúť. Z toho vyplýva, že vydržacia doba sa mohla skončiť pred účinnosťou súčasnej právnej úpravy. Preto je dôležité zisťovať:

- kedy sa skončila oprávnená nepretržitá držba a vydržacia doba,

- aký zákonný predpis bol platný a účinný v čase začatia a skončenia vydržacej doby, pretože okamih vzniku vlastníckeho práva treba posudzovať podľa týchto predpisov (napr. podľa uhorského obyčajového práva, podľa zákona č. 141/1950 Zb. a pod.).

24. Tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí, a že s ňou nakladal ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné (R 8/1991). Zákonom ustanovené podmienky vydržania sú a) existencia držby veci z toho hľadiska, či držiteľ s vecou nakladá ako so svojou a či je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí; b) uplynutie ustanovenej doby, v ktorej má oprávnený držiteľ vec v držbe (trojročná doba pri hnuiteľných veciach, desaťročná doba pri nehnuteľných veciach); c) spôsobilosť predmetu vydržania (R 50/1985). Vydržať vlastnícke právo môže len oprávnený držiteľ, t. j. ten, kto s vecou nakladá ako so svojou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Detencia sama o sebe na vydržanie nestačí. Či je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, musí byť zhodnotené objektívne; preto ak dôjde k sporu, nestačí dokazovanie zamerať len na zisťovanie subjektívnych predstáv držiteľa. Predmetom vydržania môže byť aj časť pozemku (Rozsudok NS ČR, sp. zn. 22 Cdo 837/98).

25. Účinky vydržania podľa ustanovenia § 135a OZ (v znení do 1. januára 1992) môžu nastať vzhľadom na ustanovenie § 507a ods. 3 OZ (zákon č. 131/1982 Zb.) najskôr od 1. apríla 1984. Toto ustanovenie umožňuje, aby do vydržacej doby uvedenej v ustanovení § 135a ods. 1 OZ bolo možné započítať aj dobu, po ktorú občan alebo jeho právny predchodca za podmienok ustanovených v § 135a ods. 1 a 2 OZ mal vec v nepretržitej oprávnenej držbe alebo nepretržite vykonával právo zodpovedajúce vecnému bremenu pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka (zákon č. 131/1982 Zb.). Týmto ustanovením sa tiež sledovalo poskytnutie ochrany tomu, kto popiera vydržanie a je v právnom vzťahu k oprávnenému držiteľovi, aby od 1. apríla 1983 do 1. apríla 1984 mohol urobiť právne opatrenie na prerušenie plynutia vydržacej doby (R 50/1985). C. P. tak splnil podmienky vydržania k sporným parcelám v celom ich rozsahu ku dňu 1. 4. 1984.

26. Oprávnená, a teda chránená držba, je výlučne takým faktickým stavom, pri ktorom sú súčasne splnené oba pojmové znaky:

Ad a) Dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí, ktorá vychádza z presvedčenia držiteľa o tom, že mu vec patrí a z toho, že toto presvedčenie má oporu v skutkových okolnostiach, ktoré nasvedčujú tomu, že vec by mohla držiteľovi vlastnícky patriť (napr. v danom prípade vyvlastňovacie rozhodnutie, (ktoré síce žalobca spochybnil, keď uviedol, že predmetné vyvlastňovacie rozhodnutie, ako správny akt nemá zákonné náležitosti, konanie sa viedlo v roku 1971 s účastníkom, ktorý bol v tom čase mŕtvy (p. Q. O. zomrela v roku 1964) a v čase vyvlastňovacieho konania už nemal právnu subjektivitu. Je preto nepochybné, že pokiaľ príslušný orgán štátnej správy vykonávajúci vyvlastnenie, toto vyvlastnenie vykonal ako s vyvlastňovaným s niekým iným ako s vlastníkom a vlastnícke právo k veci, ktorá bola predmetom vyvlastňovania, patrilo subjektu, ktorý bol odlišný od vyvlastňovanej, nemohli nastať právne účinky, ktoré právna úprava s vyvlastnením spája. Vyvlastňovacie rozhodnutie, je rozhodnutím, ktoré nikdy nemohlo nadobudnúť právoplatnosť.), na základe ktorého sa osoba ujala držby), pričom vyvlastňovacie rozhodnutie spočívalo v skutočnostiach, ktoré vyžadovali kvalifikované právne posúdenie, a držiteľ - C. P. na to nemal potrebné odborné predpoklady apod. Z toho vyplýva, že dobromyseľnosť je vylúčená u toho, kto sa vedome zmocní veci protiprávne (v danom prípade sa to nestalo), a to konaním naplňajúcim skutkovú podstatu niektorého trestného činu, alebo komu bola vec zverená iba na dobré slovo (tzv. výprosa).

Ad b) Ak držiteľ vykonáva držbu v rovnakom rozsahu ako vlastník, vykonáva oprávnenia patriace do obsahu vlastníckeho práva, t. j. držiteľ nakladá s vecou ako so svojou (C. P. zaplatil kúpnu cenu za pozemky). Súčasne však musí existovať úkon, ktorým bola vec držiteľovi fakticky odovzdaná do užívania (v danom prípade vyvlastňovacie rozhodnutie). Na záver o tom, že držiteľ nakladá s vecou ako so svojou, sa nevyžaduje zmluva ani rozhodnutie štátneho orgánu. Prekážkou nie je ani to, že držiteľ dočasne vec neužíva, prípadne ju užíva iba občas. Stačí, aby pri faktickom ovládaní veci mal kedykoľvek možnosť vykonávať držbu rovnako, ako vlastník vykonáva svoje vlastnícke práva.

27. Z citovaného ustanovenia § 134 ods. 1 OZ v spojení s § 129 ods. 1 OZ vyplýva, že nevyhnutnou podmienkou daného spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva je predovšetkým existencia právneho dôvodu (titulu), z ktorého istý subjekt so zreteľom na všetky okolnosti môže objektívne vyvodzovať a byť v dobrej viere, že je vlastníkom určitej veci. Ďalšou nevyhnutnou podmienkou je, aby oprávnený subjekt toto právo po zákonom určenú dobu nerušene pre seba aj fakticky vykonával a bol počas celého plynutia tejto doby dobromyseľný v tom, že je oprávneným držiteľom. Z dokazovania vyplynulo, že p. P. bol oprávneným - dobromyseľným držiteľom a nehnuteľnosti nerušene užíval on a jeho právni nástupcovia nerušene do r. 2016. Žalobca nikdy predtým nevyzval p. P. či jeho právnych nástupcov na vydanie nehnuteľností. Čo sa týka dobromyseľnosti, súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16. 3. 2016. Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní tretou osobou. Nevyhnutným predpokladom pre tento originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je dobrá viera nadobúdateľa, ktorú sú všeobecné súdy povinné dôsledne posúdiť s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Potom už zistenie, že osoba bola v dobrej viere, zakladá poskytnutie ochrany jej vlastníckemu právu. Aj s ohľadom na dátum úmrtia Q. O. (XX. XX. XXXX) je nutné skonštatovať, že to na dobromyseľnosti a nerušenom užívaní nehnuteľností C. P. a neskôr jeho právnych nástupcov nič nemení. Potom v čase uzatvorenia Kúpnej zmluvy zo dňa 19. 9. 2014, ktorú uzatvorili žalovaní ako kupujúci a podieloví spoluvlastníci - Q. C., Ľ. P. a M. W. ako predávajúci, predávajúci nemali povinnosť ponúknuť nehnuteľnosti na predaj žalobcovi z titulu zákonného predkupného práva, pretože žalobca nebol podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností.

28. Z vykonaného dokazovania potom jednoznačne vyplýva, že C. P. nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v podiele 1/56 vydržaním najneskôr k 1. 4. 1984 (tento riadne a nerušene svoje vlastnícke právo vykonával od 8. 11. 1971 až do roku 2016), predtým vlastnícky patriaci Q. O., z čoho jednoznačne vyplýva, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastníctvo k nehnuteľnostiam v podiele 1/56 k celku dedením.

29. Pokiaľ Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení sp. zn. 9Co/305/2018 zo dňa 25. 6. 2019 poukázal

- v bode 14. odôvodnenia na to, že: „Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď začal riešiť spornosť vlastníckeho práva k tomuto spoluvlastníckemu podielu, bez toho, že by sa dotknutý spoluvlastník (v danom prípade právni nástupcovia po neb. C. P.) domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva. Právna nástupkyňa po neb. C. P., jeho manželka Ľ. P. bola vypočítaná len ako svedkyňa, súd na základe jej výpovede a na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia z roku 1971 dospel k záveru, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti (podiel 1/56) nadobudol vydržaním C. P. najneskôr k 01.04.1984. Takýto záver súdu nemôže mať žiaden dopad na zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, keď podkladom pre zmenu zápisu v katastri nehnuteľností nie je taký rozsudok, v ktorom sa otázka vlastníckeho práva posudzovala len ako predbežná otázka. Takýto záver súdu zároveň znamená popretie vlastníckeho práva žalobkyne, bez toho, že by dotknutý vlastník sporoval jej vlastnícke právo. Aby súd mohol dospieť k záveru, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti (podiel 1/56) nadobudol vydržaním C. P., bolo by to možné len v spore, ktorého predmetom bude určenie vlastníckeho práva a ktorého sporovou stranou na strane žalobcu bude ten, kto popiera vlastníckeho práva aktuálne zapísanej vlastníčky J. A., preukazujúc, že vlastnícke právo svedčí jemu, resp. jeho právnenému predchodcovi.“,

- v bode 26. odôvodnenia na to, že: „Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť

žalobou uplatnený nárok, vyhodnotiť dôvodnosť či nedôvodnosť žalobkyňou požadovaného nahradenia prejavu vôle, s ohľadom na všetky okolnosti prípadu.“;

potom tunajší súd musí poukázať na nasledovné:

ak sa žalobca domáha nahradenia prejavu vôle a žalovaní poukazujú na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko žalobcu nepovažujú za spoluvlastníka nehnuteľností, potom sa súd prvej inštancie musí zaoberať, aj keď iba ako prejudiciálnou otázkou, vlastníctvom sporných nehnuteľností, nakoľko nevlastník nemôže žiadať súd o nahradenie prejavu vôle, pretože by nehnuteľnosť pripadla do rúk nevlastníka (také rozhodnutie by nebolo spravodlivé ani zákonné). Preto sa súd musel zaoberať tým, či C. P. vydržal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a súd dospel k jednoznačnému záveru (body 23. až 28. tohto odôvodnenia). Potom vyvlastňovacie rozhodnutie z roku 1975 - rozhodnutie Mestského národného výboru v Seredi zo dňa 29. 10. 1975 - je nulité, nakoľko vyvlastnilo podiel Anny Pífkovej, ktorá v tom roku, s poukazom na vyvlastňovacie rozhodnutie z r. 1971 v prospech K. Račáka, už nebola vlastníčkou nehnuteľností, ale bol ním preukázateľne C. P..

30. Z odpovede Okresného úradu Galanta zo dňa 17. 6. 2019 (č. l. 207) súd zistil, že v pozemnoknižnej vložke XXX boli vedené par. č. XX/X dom č.p. XX s dvorom o výmere 243 m² a par. č. XX/X dom a dvor o výmere 243 m². Ako vlastníci boli vedení pod B2a - E. M. v podiele 1/4, pod B2b - Z. M. v podiele 1/4, pod B6a - T. R. v podiele 1/4, pod B7a - T. R. v podiele 7/56, pod B7b - B. O. v podiele 3/56, pod B7c - B. O. v podiele 1/56, pod B7d - C. O. v podiele 1/56, pod B7e - Y. O. v podiele 1/56, pod B7f - Q. O. v podiele 1/56. Kúpnu zmluvou RI 587/69 zo dňa 4. 8. 1969 C. P. odkúpil podiely pozemnoknižných vlastníkov - B. O., B. O., C. O., Y. O. a M.P. R. (dedička po T. R.), t. j. spolu 27/56-ín. Na základe uvedenej kúpnej zmluvy bol založený LV XXX - par. č. XX/X zast. pl. o výmere 243 m², parc. č. XX/X zast. pl. o výmere 243 m² - vz 44/70. Ako vlastníci boli zapísaní C. P. (vlastník na základe KZ) v podiele 27/56-ín, E. M. (vlastník z PK vl. 119) v podiele 14/56-ín a Z. M., r. A. (vlastník z PK vl. 119) v podiele 14/56-ín, Q. O. (vlastník z PK vl. 119) v podiele 1/56-ina.

Následne bolo zapísané Rozhodnutie D 1098/74, v ktorom po Z. M., r. A., dedila jej podiel 14/56-ín W. M. - vz 13/75.

Na základe Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní nehnuteľnosti G. XXX/XX zo dňa 9. 11. 1995 a geometrického plánu č. 244-203-1127-90 (d. č. 459) bola časť pozemnoknižnej parc. č. XX/X o výmere 112 m² a časť pozemnoknižnej parc. č. XX/X o výmere 110 m² usporiadaná do CKN parc. č. XXX - LV XXX - vz 53/96. Ako vlastníci boli zapísaní C. P. a manž. Ľ., r. R. v podiele 1/1 (BSM). Zbytok pk. parc. č. XX/X o výmere 131 m² i parc. č. XX/X o výmere 133 m² ostal vedený na LV XXX, vlastníctvo ostalo nezmenené. Následne boli zapísané ďalšie právoplatné listiny potvrdzujúce právoplatné vlastníctvo vlastníkov zapísaných na LV XXX.

Q. O. bola zapísaná na LV 714 na základe pozemnoknižnej vložky XXX, kde bola vedená ako vlastníčka pod B7f v podiele 1/56 - vz. 44/70. Na OU Galanta, katastrálny odbor, sa vyvlastňovacie rozhodnutie č. 5583/1971-Výst. zo dňa 15. 10. 1971 nenachádza a preto ani nebol prevedený podiel Q. O. na C. P..

31. S poukazom na bod 27. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/305/2018 zo dňa 25. 6. 2019 potom súd konštatuje, že bol preukázaný opak zápisu vlastníckeho práva žalobcu na LV č. 714 a teda žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby o nahradenie prejavu vôle.

32. Listom zo dňa 20. 8. 2007 C. P. ako vlastníka nehnuteľností (po jeho smrti sa jeho právnym nástupcom stala Ľ. P. - manželka) vyzval p. M. P., aby uvoľnil pozemok parc. č. XX/X a XX/X, ktorý neoprávnene užíva. Uvedené je dôkazom, že p. P. je tá osoba, ktorá pozemok fakticky užíva a vo svetle tvrdení žalovaných je potom viac ako pravdepodobné a súd je o tom presvedčený, že má záujem on osobne na užívaní pozemkov a nie žalobca. Žalobca od roku 1964 až do roku 2016 neprejavoval skutočný záujem o nehnuteľnosti, reálne ani nevie, kde sa nehnuteľnosti nachádzajú, keď súd poukazuje na zvukovú nahrávku z pojednávania zo dňa 26. 11. 2020 od 49 min a 50 sek, keď sa žalobca svojho právneho zástupcu pýta, či nehnuteľnosti pôjdu pozrieť, čo advokát odmietol. Žalobca nikdy reálny záujem o nehnuteľnosti nemal, neužíval ich, nedomáhal sa vyporiadania situácie ohľadne vlastníctva. Preto súd je presvedčený o tom, že celá iniciatíva na podanie žaloby vychádza od pána P., m. i. aj z dôvodu jeho vlastnej iniciatívy zaslal súdu k veci písomné svedectvo, o ktoré ho nik nežiadal a nik ho nenavrhol ako dôkaz - č. l. 62 a nasl. (na dôvažok, súd poukazuje na to, že priateľka pána P. sa ako verejnosť zúčastňovala súdnych pojednávaniach, na čo nesporne právo má a toto jej uprené nikdy nebolo, no je to dôkaz toho, že pán P. chcel byť informovaný o priebehu súdneho konania). V duchu zásady „právo

patrí bdelym“, potom súd musí konštatovať, že žalobca nebol bdely 52 rokov, o ktorých tvrdí, že vlastnil nehnuteľnosti. Žalobca navyše klamal súdu (zápisnica z č. I. 246 a dôkaz - VZN Mesta Sereď z č. I. 279), že platí daň z nehnuteľností, čo nezodpovedá pravde, nakoľko túto neplatí s poukazom na § 5 bod 2 VZN č. 9/2019. Uvedené tvrdenie je jasným dôkazom toho, že žalobca sa ani dnes, teda v r. 2021 nezaujíma a nestará o sporné nehnuteľnosti (neobstojí ani argumentácia jeho právneho zástupcu o tom, že žalobca vlastní viaceré nehnuteľnosti a nemôže mať o všetkých prehľad).

33. O eminentnom záujme p. P. o nehnuteľnosti svedčí aj ten fakt, že on sám, napriek tomu, že nie je a nikdy nebol vlastníkom nehnuteľností, sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 28. 10. 2014 domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy (spomínanej v bode 10. tohto odôvodnenia) proti žalovaným - Ľ. P., Q. C., M. W. a manželia R., ktorú žalobu však po 2 rokoch vzal späť a konanie bolo zastavené.

34. Krajský súd v uznesení zo dňa 25. 6. 2019 v bode 14. odôvodnenia uviedol, že: „V prejednávanej spore nešlo o spornosť vlastníckeho práva žalobkyne, hoci žalovaní v rámci svojej procesnej obrany poukázali na to, že spoluvlastnícky podiel 1/56 žalobkyne nepatrí, nakoľko patrí neb. C. P. (manželovi bývalej spoluvlastníčky, od ktorej žalovaní nadobudli svoj spoluvlastnícky podiel). Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď začal riešiť spornosť vlastníckeho práva k tomuto spoluvlastníckemu podielu, bez toho, že by sa dotknutý spoluvlastník (v danom prípade právni nástupcovia po neb. C. P.) domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva. Právna nástupkyňa po neb. C. P., jeho manželka Ľ. P. bola vypočutá len ako svedkyňa, súd na základe jej výpovede a na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia z roku 1971 dospel k záveru, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti (podiel 1/56) nadobudol vydržaním C. P. najneskôr k 01. 04. 1984. Takýto záver súdu nemôže mať žiaden dopad na zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, keď podkladom pre zmenu zápisu v katastri nehnuteľností nie je taký rozsudok, v ktorom sa otázka vlastníckeho práva posudzovala len ako predbežná otázka.“

35. Súd prvej inštancie samozrejme bezpochyby súhlasí s poslednou citovanou vetou. Na druhej strane však v konaní o nahradenie prejavu vôle súd musí skúmať aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, pričom aktívne vecne legitimovaným žalobcom na podanie žaloby je taká osoba, ktorej zákonné predkupné právo malo byť porušené. Takáto osoba však musí byť podielovým spoluvlastníkom, aby došlo k porušeniu zákonného predkupného práva. Preto sa súd musí zaoberať námietkou žalovaných, že žalobca nie je spoluvlastníkom nehnuteľností, a preto jeho predkupné právo nemohlo byť porušené, čo vedie k zamietnutiu žaloby. Súd nemôže vychádzať len zo zápisu na LV, nakoľko hodnovernosť tohto zápisu platí, pokiaľ nie je preukázaný opak. Súd je toho názoru, že v prejednávanej spore je potrebné vnímať širšie okolnosti prípadu, aby tak mohla byť dosiahnutá spravodlivosť (vrátane konania p. P., vrátane nezájmu žalobcu o nehnuteľnosti). Súd môže žalobe vyhovieť len vtedy, ak je žalobca podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností. V prejednávanej spore súd vykonaným dokazovaním dospel k inému právnomu názoru a to, že žalobca nie je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností (nebol ním ani v roku 2014), k porušeniu zákonného predkupného práva teda v roku 2014 nemohlo dôjsť, a preto je nutné žalobu zamietnuť. Dokonca aj žalobca vo svojom odvolaní podanom proti prvému rozsudku tunajšieho súdu potvrdil, že je na žalovaných, aby preukázali vlastníctvo tretej osoby.

36. Súd zamietol návrhy na doplnenie dokazovania - a to oboznámiť sa s písomným podaním pána Rajskeho z č. I. 62 a nasl. a to z dôvodu, že toto „písomné svedectvo“ nie je svedeckou výpoveďou, nakoľko p. P. nebol poučený o dôsledkoch krivej výpovede a navyše p. P. súdu svoje vyjadrenie zaslal bez toho, že by bol na to vyzvaný, takýto dôkaz nikdy nebol navrhnutý ani jednou stranou, poslal to sám zo svojej vôle (tento dôkaz navrhol až na poslednom pojednávaní dňa 27. 05. 2021 právny zástupca žalobcu, teda ho navrhol oneskorene, 5 rokov po podaní žaloby, navyše právny zástupca sám počas celého súdneho konania tvrdil, že pán Rajskeý nemá s vecou nič spoločné, potom iracionálne vyznieva, prečo by sa k veci mal vyjadrovať a o čom, ak s vecou nemá nič spoločné. Vykonanie tohto dôkazu by bolo neúčelné.

37. Súd zamietol aj návrh žalovaných na obhliadku miesta, nakoľko takýto dôkaz by nemal vplyv na právne posúdenie veci, navyše taktiež bol navrhnutý až po 5 rokoch od podania žaloby. Vykonanie dôkazu by bolo neúčelné, nehospodárne.

38. Súd po výsluchoch strán a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že o nehnuteľnosti žalobca nikdy nemal a nemá skutočný záujem, celé konanie bolo iniciované práve p. P., s ktorým žalovaní majú konflikty kvôli užívaniu sporných nehnuteľností. Správanie p. Rajskeho je svojím spôsobom arogantné,

o čom svedčí aj jeho konanie pri rekonštrukcii domu (bez stavebného povolenia - č. I. 265, vyjadrenie žalovaných na pojednávaní dňa 27. 05. 2021), ako aj pri zavedení optického kábla cez nehnuteľnosti žalovaných bez ich súhlasu (vyjadrenie žalovanej 2/ na pojednávaní dňa 27. 05. 2021). Strana žalobcu toto tvrdenie o správaní p. Rajského nepoprela, teda súd ho mal za nesporné.

39. Súd v tomto konaní uveril tvrdeniam žalovaných v plnej miere, nakoľko všetky svoje tvrdenia riadne zdôvodnili a preukázali listinnými dôkazmi, ich tvrdenia sa ani raz neukázali ako nepravdivé, na rozdiel od tvrdení žalobcu.

40. „Konflikt medzi spravodlivosťou a právnou istotou je možné riešiť len tak, že pozitívne právo, zaisťované predpismi a mocou, má prednosť aj vtedy, ak je obsahovo nespravodlivé a neúčelné, okrem prípadu, ak rozpor medzi pozitívnym zákonom a spravodlivosťou dosiahne tak neznesiteľnej miery, že zákon musí ako „nenáležitú právo“ spravodlivosti ustúpiť.“ Autorom týchto slov je vrcholný predstaviteľ nemeckého „gesetzpozitivizmu“, právny filozof, sociálny demokrat a minister spravodlivosti v období Weimarskej republiky - Gustav Radbruch. Pokladá za nutné akceptovať platnosť pozitívneho práva a podľa jeho slov aj vtedy, „ak je obsahovo nespravodlivé a neúčelné“. No v prípade, že „rozpor pozitívneho zákona so spravodlivosťou dosiahol neznesiteľnú mieru“, pripúšťa uprednostnenie prirodzeného práva pred pozitívnym. T. j. tento rozpor z takého práva činí neprávo a kritérium tohto stavu je spravodlivosť, ktorá ako princíp prirodzeného práva tu má prednosť pred právom pozitívnym a stáva sa rozhodujúcim kritériom jeho platnosti. Právna istota nie je jediná a rozhodujúca hodnota, ktorú má právo realizovať. K právnej istote ešte pristupujú ďalšie dve hodnoty: účelnosť a spravodlivosť. Pritom právna istota má slúžiť spravodlivosti. „Existujú právne princípy, ktoré majú väčšiu váhu ako akýkoľvek legislatívny akt, takže zákon, ktorý im odporuje stráca platnosť. Tieto princípy sa nazývajú prirodzené právo alebo právo rozumu. Z vyššie uvedených slov Gustava Radbrucha možno usúdiť, že právna veda sa rozhodla ísť cestou syntézy oboch prístupov, a to formou inkorporácie prirodzeno-právnych hodnôt do prepracovaného systému pozitívneho práva. Podľa Radbruchovej formuly sudca, ktorý by mal aplikovať zákon hrubo porušujúci spravodlivosť ako všeobecnú rovnosť, musí vychádzať z tejto spravodlivosti a náplň zákona ignorovať ako bezprávne právo tzv. unrichtiges Recht. Teda pokiaľ je rozpor so spravodlivosťou extrémny, potom má sudca povinnosť rozhodnúť contra legem. Radbruchova formula sa tak stala v právnom priestore fenoménom a zdá sa, že je vysoko oceňovaná najmä kvôli jej morálnemu posolstvu, či kvôli úlohe pri riešení neľahkej právnej dilemy. Stala sa celosvetovo akceptovaná a dodnes používaná.

41. Vzhľadom na uvedené odôvodnenie tohto rozsudku, s poukazom na aplikáciu Radbruchovej formuly, vzhľadom na spravodlivé usporiadanie veci s prihliadnutím na špecifickosť okolností tohto prípadu súd rozhodol tak, ako to vyplýva z enunciatu, nakoľko takéto rozhodnutie považuje nielen za zákonné, ale predovšetkým za spravodlivé v súlade s najlepším svedomím sudcu.

42. Ak by aj súd vychádzal z toho, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom, rozhodol by rovnako, nakoľko žalovaný pred podpisom kúpnej zmluvy „pátrali“ im všetkými dostupnými možnosťami po dedičoch Q. O., avšak neúspešne. Ako vyplýva aj z vyvlastňovacích rozhodnutí, ako aj z ostatných listinných dôkazov, ani štátne orgány nemali vedomosť o pobyte Q. O., bola na neznámom mieste, nemali ani informácie o jej dedičoch. Pokiaľ štát nemá vedomosť o svojich občanoch, ako a kde môže fyzická (súkromná) osoba sama zákonným spôsobom zistiť niečo, čo nevie ani štát?

43. V závere súd poukazuje na nekalosť konania žalobcu pri dedičskom konaní 30D/136/2015, keď žalobca notárovi, ktorý dodatočne prejednával dedičstvo po neb. Q. O., vedome zatajil existenciu vyvlastňovacieho rozhodnutia Odboru výstavby MsNV v Seredi pod č. XXXX/XXXX-Výst. zo dňa 15. 10. 1971. Takýto postup sa môže označiť ako zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu (čl. 5 základných princípov CSP).

44. Pre úplnosť všetkých okolností prípadu ešte súd poznamenáva, že ak vznikli rozpory o tom, či na sporných nehnuteľnostiach alebo ich časti stoja stavby alebo nie (rodinný dom svedkyne P. a jej manželka so súpisným číslom XXXX/XX), skutkový a právny stav dôveryhodne vysvetlila žalovaná 2/ v závere pojednávania konanom dňa 27. 5. 2021 (je to zaznamenané na zvukovom zázname a jedná sa to dôkazu založeného na č. I. 53- 56 spisu), avšak pre rozhodnutie v tejto veci je to irelevantné, preto súd tomuto dôkazu nevenuje zvýšenú pozornosť. Stavba stojaca na sporných nehnuteľnostiach nemá vplyv na to, či bolo alebo nebolo porušené predkupné právo žalobcu.

45. O nároku žalovaných na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Keďže žalovaní boli v konaní plne úspešní, súd im priznal právo na plnú náhradu účelne vynaložených trov konania proti neúspešnej strane - žalobcovi. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.